

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/9/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7123010549
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7123010549.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovovej a JUDr. Martina Michalanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. mája 2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., o odvolaní prokurátora a splnomocnenca poškodeného proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 22.11.2023 sp. zn. 5T/18/2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora a poškodeného.

odôvodnenie:

Mestský súd Košice rozsudkom zo dňa 22. novembra 2023 sp. zn. 5T/18/2023 podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku obžalovaného A. B., nar. X. XXXXXXXX XXXX, trvale bytom C., C. XX/XX, spod skutku obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I sp. zn. 3 Pv 46/2021, právne kvalifikovaného ako zločin sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že

- ako konateľ spoločnosť S.P.Q.R s.r.o., so sídlom Moldavská ulica 10/B, Košice, IČO: XXXXX XXX v postavení prenajímateľa dňa 15.11.2013 uzatvoril v Košiciach so spoločnosťou NESS KDC, s.r.o., so sídlom Puškinova 3, Košice, IČO: XX XXX XXX ako nájomcom Zmluvu o nájme nebytových priestorov č. kRD032AB13, týkajúcu sa prenájmu nebytových priestorov budovy Business center Moldavská v Košiciach, na podklade ktorej s poukazom na článok VII osobitných ustanovení v bode 1. zmluvy, prevzal dňa 7.1.2016 sumu vo výške 31.320,-Eur od nájomcu NESS KE, s.r.o. ako bezpečnostnú zálohu (depozit) vo výške nájomného za tri kalendárne, mesiace, zmluvne určenú výlučne na úhradu prípadných nedoplatkov na nájomnom, energiách a iných platbách spojených s užívaním priestoru, zmluvných pokút, úrokov z omeškania a škôd na predmete nájmu zo strany nájomcu resp. na vrátenie nájomcovi po skončení nájmu a vysporiadaní všetkých záväzkov nájomcu voči prenajímateľovi, a to v súvislosti s navýšením rozlohy nájmu, s poukazom na Dodatok č. 6 k Zmluve o nájme nebytových priestorov zo dňa 31.12.2015, pričom bezpečnostnú zálohu v rozpore s ustanovením článku VII Bod 1 Zmluvy o nájme nebytových priestorov a bodu 8 Dodatku č. 6 k Zmluve o nájme nebytových priestorov, teda v rozpore s účelom zverenia, použil na bezhotovostný prevod v prospech ADAMS AND CO. v sume 6300,-€ dňa 07.01.2016, bezhotovostný prevod v prospech Business Center Moldavská dňa 08.01.2016 v sume 21600,-€ a na bezhotovostný prevod vo svoj prospech ako fyzickej osoby dňa 13.01.2016 v sume 4900,-€, čím takýmto konaním si prisvojil cudzí majetok, a to zverenú finančnú prostriedky a spôsobil poškodenú spoločnosť NESS KE, s.r.o., so sídlom Továrenská 8, Košice, ktorá sa stala právnym nástupcom spoločnosti NESS KDC, s.r.o. s účinnosťou od 01.10.2015 škodu vo výške 31.320,-Eur, oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd poškodenú spoločnosť NESS KE, s.r.o., so sídlom Továrenská 8, Košice, IČO: XX XXX XXX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, prokurátor a splnomocnenec poškodeného podali odvolanie.

Prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že podľa odôvodnenia rozsudku obžalovanému nebola preukázaná ani objektívna, ani subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu. Mestský súd poukazuje na to, že nebolo v konaní pred súdom preukázané, aby si obžalovaný prisvojil cudziu zverenú vec, finančnú čiastku 31.320,- €, ktorá bola poškodenou stranou ako bezpečnostná záloha/ depozit/ poukázaná na účet spoločnosti, ktorej je konateľom.

Súd ďalej argumentuje tým, že skutok vymedzený v obžalobe bolo potrebné rozšíriť o nevrátenie bezpečnostnej zálohy po skončení nájmu, keďže podľa názoru súdu práve vtom spočíva podstata novej sprenevery. Po zložení zálohy na účet spoločnosti obvineného do doby ukončenia nájmu došlo k vykonaniu celého radu finančných operácií (vrátane troch v obžalobe uvedených). Nebolo teda preukázané, že obžalovaný práve v obžalobe spomínaných troch prípadoch, použil finančné prostriedky získané od poškodenej spoločnosti, pretože finančné prostriedky na bežnom účte jednoducho splynú do jednej virtuálnej finančnej sumy a ich individuálna identifikácia nie je možná. Pre majiteľa účtu potom logicky vyplýva vo vzťahu k prijatej zábezpeke len povinnosť ponechať na takomto účte zodpovedajúcu sumu na splnenie zmluvnej povinnosti vrátiť zábezpeku pri skončení nájmu.

Druhou podstatnou okolnosťou podľa prvostupňového súdu je skutočnosť, že užívaním priestorov v prenájme došlo k ich poškodeniu a teda použitie zálohy na úhradu škody bolo odôvodnené. Je preto vylúčené spáchanie trestného činu. Subjektívna stránka u obžalovaného bola zistená na úrovni vedomej neobstaranosti v zmysle § 16 písm. a) Tr. zák., keďže tento nepostupoval striktne podľa zmluvy keď riadne nezadokumentoval vzniknutú škodu na užívaných priestoroch a následne neoficiálne neoznámil spoločnosti NESS, že zábezpeku nevráti a použije ju na dohodnutý účel (domnieval sa vraj, že si to BCM a NESS vysporiadajú sami).

Citovaný rozsudok považuje prokurátor za nesprávny, pretože výsledkami prípravného konania, ako aj konaním na súde, bolo dostatočne preukázané, že skutok sa stal, je žalovaným zločinom a tento spáchal obžalovaný.

Pre naplnenie znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu sa vyžaduje úmyselné prisvojenie si cudzej zverenej veci. Ak páchatel' v rozpore s účelom, pre ktorý mu bola cudzia vec zverená, si ju s vedomím, že tak koná proti vôli vlastníka, prisvojuje, koná tak v zmysle ustanovenia o trestnom čine sprenevery, pretože s takouto vecou nakladá spôsobom ako s vecou vlastnou.

Subjektom tohto trestného činu je ten, komu bola zverená cudzia vec do dispozície za určitým účelom.

Subjektívna stránka, vo všeobecnosti predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k vlastnému protiprávnemu konaniu a jeho následkom. V prípade trestného činu sprenevery, subjektívna stránka spočíva v úmyselnom konaní páchatel'a.

Pred prijatím depozitu bol zostatok na účte S.P.Q.R. s.r.o. (ďalej len ako „SPQR“) vo výške 11.582,87,- € a po vykonaní uvedených prevodov bol zostatok v sume 9.566,38,- €.

Depozit bol teda zjavne použitý v celom rozsahu. Týmto momentom boli naplnené všetky znaky žalovaného zločinu. Následné kreditné operácie na účte spoločnosti obžalovaného nemohli spôsobiť obnovenie depozitu. V tomto smere prokurátor plne súhlasí s tvrdením súdu, že " Pre majiteľa účtu potom logicky vyplýva vo vzťahu k prijatej zábezpeke len povinnosť ponechať na takomto účte zodpovedajúcu sumu na splnenie zmluvnej povinnosti vrátiť zábezpeku pri skončení nájmu ". Túto povinnosť obžalovaný dokázateľne porušil. S cudzou zverenou vecou nakladal ako so svojou.

Úmysel spáchať žalovaný trestný čin preukazuje konanie obžalovaného po skončení nájmu, kedy obdržal platbu od vlastníka prenajatých priestorov BCM (vrátenie jeho zmluvného depozitu) a túto nepoužil na vrátenie depozitu spoločnosti NESS, ale vo svoj osobný prospech, kedy si ju previedol na účet seba ako fyzickej osoby z titulu vrátenia vkladu spoločníka.

V čase skončenia nájmu už depozit spoločnosti NESS neexistoval, nakoľko bol spreneverený (spotrebovaný) obžalovaným v podstate ihneď po jeho zverení. Nebolo preto možné zo strany obžalovaného použiť tento depozit v danom čase na úhradu škody na prenajatých priestoroch zistených pri ich odovzdaní BCM a. s. Košice (ďalej len ako „BCM“), tak ako to uvádza súd vo svojom rozhodnutí.

Argumentácia súdu posúvajúca moment prisvojenia si zverenej veci na čas skončenia nájmu a vznik zmluvnej povinnosti depozit vrátiť, nemá žiadne opodstatnenie. V tomto čase došlo k odhaleniu spáchania trestného činu, nie k jeho dokonaniu.

Podľa článku VII Osobitné ustanovenia, Bod 1. Zmluvy o nájme nebytových priestorov č. zmluvy kRD032AB13 a bodu 8 Dodatku č. 6 k Zmluve o nájme nebytových priestorov " v deň uzavretia zmluvy o nájme sa nájomca zaväzuje zaplatiť prenajímateľovi bezpečnostnú zálohu (depozit) vo výške nájomného a poplatku za služby za tri kalendárne mesiace. Bezpečnostná záloha slúži na úhradu prípadných nedoplatkov nájomcu na nájomnom, energiách a ďalších dohodnutých platieb spojených s užívaním priestorov, ako aj na úhradu zmluvných pokút, úrokov z omeškania a prípadných škôd spôsobených nájomcom na predmete nájmu. Po skončení nájmu podľa tejto zmluvy a po splnení všetkých záväzkov nájomcu voči prenajímateľovi je prenajímateľ povinný vrátiť nájomcovi bezpečnostnú zálohu“.

Z listinných dôkazov vyplynulo, že spoločnosť BCM (ako prenajímateľ) pri preberaní predmetu nájmu pri ukončení nájmu od zástupcu spoločnosti SPQR (ako nájomcu) zistila škody, ktoré im vznikli na predmete nájmu nad rámec bežného opotrebenia, ale náhradu týchto škôd nežiadala. Zápočtom voči bezpečnostnej zálohe od SPQR započítala sumu bežného nájomného za mesiac júl 2016 z titulu oneskoreného odovzdania priestorov. Spoločnosť SPQR preto nemala žiadne osobitné náklady spojené s prípadným uhradením škôd voči spoločnosti BCM, nevznikli jej žiadne nedoplatky na nájomnom do 30.6.2020 (spôsobené spol. NESS) a taktiež ani povinnosť úhrad v rámci zmluvných pokút a úrokov z omeškania, k čomu výlučne bola bezpečnostná záloha viazaná.

Spoločnosť BCM časť zmluvného depozitu od SPQR, po odpočítaní záväzku z faktúry za mesiac júl 2020, nájomcovi spoločnosti SPQR vrátila úhradou vo výške 75.251,43 Eur dňa 9.7.2020 na bankový účet spoločnosti SPQR. Bezpečnostná záloha v sume 31.320,-€ nebola napriek tomu spoločnosti NESS KE, s.r.o. vrátená. Dňa 15.7.2020 sumu vo výške 76.000,-Eur, obvinený bezhotovostne previedol ako vrátenie vkladu spoločníka na svoj súkromný účet č. D. vedený na meno B. A..

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obvinený si prisvojil cudziu zverenú vec tým, že finančné prostriedky na účte predstavujúce zmluvnú bezpečnostnú zálohu použil v rozpore s dohodnutým účelom zverenia a spôsobil tak značnú škodu poškodenej spoločnosti. Naplnil tak všetky znaky zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Konal formou priameho úmyslu.

Vykonané dôkazy súd nesprávne právne posúdil a obžalovaného oslobodil.

S poukazom na horeuvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Košiciach v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil oslobodzujúci rozsudok Mestského súdu Košice, sp. zn. 5T 18/2023, zo dňa 22.11.2023, a vec mu vrátil na nové rozhodnutie.

Odvolanie podal aj splnomocnenec poškodeného, v ktorom uviedol že podáva odvolanie z dôvodu nesprávnosti výroku o náhrade škody.

Podľa poškodeného súd nesprávne vyhodnotil kľúčové dôkazy a nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym záverom.

Súd založil svoje závery o spáchaní škody spoločnosťou NESS, a teda o legitimitě ponechania si bezpečnostného depozitu zo strany obžalovaného a s tým súvisiacej nemožnosti spáchania škody ani trestného činu obžalovaným, hlavne na 3 dôkazoch:

Preberací protokol zo dňa 2.7.2020 medzi SPQR a NESS KE, s.r.o. o odovzdaní priestorov po ukončení nájmu, nachádzajúci sa na čl. 303. Svedecká výpoveď B. E. F. - štatutárnej zástupkyne spoločnosti Business Center Moldavská a.s. Košice (ďalej len „BCM“) a pripojené fotografie priestorov po ukončení zmluvy o nájme nebytových priestorov (na čl. 931 - 937).

Spis Mestského súdu Košice sp. zn. 29Cb/42/2021 - žaloba správcu konkurznej podstaty doc. JUDr. Jána Pirča CSc., správcu úpadcu spoločnosti obžalovaného S.P.Q.R. s.r.o. v konkurze voči žalovanému BSM o zaplatenie 69 301,32 EUR s prísl.

Na strane 5 v šiestom odseku napadnutého rozsudku súd konštatuje, že vykonal okrem iných aj nasledovný dôkaz:

- Preberací protokol k nájomnej zmluve na čl. 303

Z uvedeného dôkazu je podľa súdu zrejmé, že „odovzdávajúci Ness KE s.r.o. dňa 2.7.2020 (rukou písaný dátum, ktorý sa nachádza pod dvakrát prečiarknutými dátumami 30.6.2020 a 2.6.2020) v zastúpení B. G. H. konateľom a B. I. I. odovzdali preberajúcemu spoločnosti SPQR v zastúpení konateľom A. B., predmet nájmu pri skončení nájomnej zmluvy zo dňa 15.11.2013, bez označenia či odovzdávané priestory a vybavenie mali alebo nemali vady, resp. opotrebenia.“

Táto informácia je pre poškodeného prekvapivá, pretože poškodený disponuje iným protokolom o odovzdaní priestorov, na ktorom nie je dvakrát preškrtnutý dátum a na ktorom nie je riadne zaškrtnuté, že „všetky priestory a vybavenie boli odovzdané bez výraznejšieho poškodenia s ohľadom na bežné opotrebenie“. Toto políčko je pritom zaškrtnuté perom rovnakej modrej farby, ako je farba podpisu obžalovaného ako konateľa SPQR. Je teda zrejmé, že políčko zaškrtnol sám obžalovaný, ktorý tým potvrdil, že NESS odovzdala priestory bež poškodenia a s ohľadom na bežné opotrebenie.

Tento preberací protokol sa tiež nachádza vo vyšetrovacom spise, a to na čl. 134, a poškodený ho predložil v rámci prípravného konania ako prílohu svojej sťažnosti zo dňa 10.6.2022 proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania.

Dôkaz: Preberací protokol zo dňa 30.06.2020 (v prílohe, aj v spise na čl. 134)

Z uvedeného je zrejmé, že v spise sa nachádzajú 2 rôzne protokoly o odovzdaní priestorov medzi SPQR a BCM: jeden na čl. 134 zo dňa 30.6.2020, ktorý predložil poškodený, je farebný, a je v ňom zaškrtnuté políčko o odovzdaní priestorov bez poškodení a s ohľadom na bežné opotrebenie - tento protokol ostal zo strany súdu nepovšimnutý a druhý na čl. 303 zo dňa 30.6.2020, prečiarknutý na 2.6.2020 a následne ešte raz prečiarknutý na 2.7.2020, ktorý predložil pravdepodobne obžalovaný, je čiernobiely, a nie je v ňom zaškrtnuté políčko o odovzdaní priestorov bez poškodení a s ohľadom na bežné opotrebenie - tento protokol vykonal súd ako dôkaz, viď prvý odsek na strane 9 napadnutého rozsudku, kde súd konštatoval, že:

„Už samotná forma a strohosť tohto dokumentu nezodpovedá rozsahu a hodnote predmetu nájmu. Nejednoznačný je aj dátum, rukou dopísaný a predtým dvakrát prečiarknutý. Absolútne diskvalifikujúcim, z hľadiska obsahu tohto listinného dôkazu je, že vlastne nič nepreukazuje. Z dvoch predtlačných možností a to, že buď všetky priestory a vybavenie boli odovzdané bez výraznejšieho poškodenia alebo, že priestory a vybavenie mali nasledovné vady, nebola označená v predtlačnom štvorčeku žiadna!“

Poškodený podpísal len prvý preberací protokol zo dňa 30.6.2020 na čl. 134 a žiaden ďalší protokol už nepodpisoval, a ani nijako neupravoval pôvodný protokol zo dňa 30.6.2020. Poškodenému preto nie je zrejmé, akým spôsobom vznikol druhý Preberací protokol na čl. 303 a ani nemá vedomosť o tom, že by ho niekedy bol podpísal. Podpisy štatutárnych zástupcov poškodeného na tomto protokole nie sú reálne, sú len faksimíliou - napodobeninou ich podpisu oskenovanou z iných dokumentov a následne vloženou do tohto protokolu. Poškodený má za to, že tento protokol (ako aj mnoho iných dokladov) vyrobil obžalovaný, a to dodatočne len pre účely tohto konania.

Poškodený disponuje aj papierovým originálom Preberacieho protokolu zo dňa 30.6.2020 na čl. 134 a je pripravený predložiť ho súdu na vyžiadanie. V tejto súvislosti preto poškodený navrhuje, aby si odvolací súd vyžiadal od poškodeného papierový originál preberacieho protokolu zo dňa 30.6.2020 na čl. 134 a súčasne, aby si odvolací súd vyžiadal od obžalovaného papierový originál preberacieho protokolu zo dňa 2.7.2020 na čl. 303.

Na základe uvedeného má poškodený za to, že súd vychádzal z nesprávneho Preberacieho protokolu medzi SPQR a NESS pretože vykonal len dôkaz na čl. 303, avšak nevykonal dôkaz na čl. 134. Takéto konanie je v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Navyše, Preberací protokol na čl. 303 je dôkaz, ktorý nebol získaný zákonným spôsobom pretože bol vyhotovený len dodatočne, a preto je neprípustné, aby bol použitý ako dôkaz v tomto konaní.

Ak by bol súd vykonal ako dôkaz aj Preberací protokol na čl. 134, bol by dospel k úplne opačným záverom, pokiaľ ide o odovzdanie priestorov po ukončení nájmu, a to že spoločnosť NESS nespôsobil spoločnosti SPQR žiadnu škodu, pretože v Preberacom protokole na čl. 134 sám obžalovaný potvrdil, že poškodený odovzdal priestory bez poškodenia a v stave obvyklom bežnému opotrebeniu.

Táto skutočnosť (by) mala následne priamy vplyv na vyhodnotenie skutočnosti, či bol obžalovaný (prostredníctvom svojej spoločnosti SPQR) povinný vrátiť spoločnosti NESS bezpečnostný depozit, alebo či bol oprávnený krátiť ho o sumu spôsobenej škody resp. či bol eventuálne oprávnený nechať si ho v plnej výške (čo obžalovaný v skutočnosti urobil). Keďže spoločnosť NESS žiadnu škodu nespôsobil, je logické, že obžalovaný mal vrátiť NESS bezpečnostný depozit v plnej výške. Obžalovaný tak však neurobil a peniaze nevrátil, ale práve naopak, v rokoch 2014 až 2020 úmyselne popredvádzal tieto finančné prostriedky na americkú firmu ADAMS (kde bol riaditeľom a pravdepodobne aj majiteľom) aj na seba ako fyzickú osobu, v oboch prípadoch bez právneho dôvodu, viď bližšie v písomnom vyjadrení poškodeného zo dňa 27.09.2023 (v spise). Týmto konaním si obžalovaný nezákonne prisvojil finančné prostriedky NESS, ktoré mu boli zverené, čím spôsobil poškodenému škodu veľkého rozsahu a spáchal trestný čin sprenevery podľa § 213 ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Súd v napadnutom rozsudku na str. 8 v druhom odseku dole konštatoval, že svedectvo svedkyne F., ako aj protokol o odovzdaní a prevzatí priestorov a jeho prílohy zo dňa 06.07.2020 medzi prenajímateľom BCM a nájomcom SPQR spolu s fotodokumentáciou priestorov „celkom vylučujú akékoľvek pochybnosti o vzniku a pôvodcovi škody“, ktorým je podľa názoru súdu spoločnosť NESS, pretože táto spoločnosť fakticky a výlučne užívala predmetné priestory. Na viacerých fotografiách je zobrazené logo spoločnosti NESS, čo má byť podľa súdu zrejme dôkazom toho, že spoločnosť NESS nevrátila priestory spoločnosti obžalovaného v stave zodpovedajúcej obvyklému opotrebeniu.

S takýmto záverom súdu poškodený nesúhlasí, nakoľko BCM ani jej štatutárna zástupkyňa B. F. nemali so spoločnosťou NESS žiaden zmluvný vzťah. Spoločnosť BCM mala nájomnú zmluvu len so spoločnosťou obžalovaného - SPQR. Výpoveď svedkyne F. teda môže byť relevantná len pre vzťah medzi BCM a obžalovaným, ale nemôže byť relevantná pre vzťah medzi obžalovaným a NESS.

Skutočnosť, že spoločnosti BCM a SPQR si medzi sebou spísali nejaký zoznam poškodení (viď preberací protokol medzi BCM a SPQR zo dňa 06.07.2020), ešte neznamená, že spoločnosť NESS naozaj spôsobila škodu. Informácia o údajnom spôsobe škody je len jednostranný pohľad BCM, avšak pre určenie, či spoločnosť NESS naozaj spôsobila škodu spoločnosti SPQR je rozhodujúci výlučne preberací protokol medzi SPQR a NESS to dňa 30.06.2020 na čl. 134, viď argumentáciu ad 1) tohto odvolania, z ktorého je zrejme, že spoločnosť NESS žiadnu škodu nespôsobil a sám obžalovaný to potvrdil svojím podpisom.

Spoločnosť BCM nikdy voči spoločnosti SPQR nevyčíslila výšku škody, ani si ju voči SPQR nikdy neuplatnila. Na pojednávaní dňa 14.6.2020 obžalovaný uviedol, že „nedostal som nijaké vyúčtovanie škôd zo strany BCM“, viď čl. 841.

Ani spoločnosť SPQR nikdy voči spoločnosti NESS nevyčíslila výšku škody, ani si ju voči NESS nikdy neuplatnila.

Ak spoločnosť BCM krátila bezpečnostný depozit voči SPQR o sumu 69 301,32 EUR, tak to nebolo z titulu spôsobenia škody, ale z titulu údajného predĺženia nájmu o 1 mesiac, keďže SPQR vrátila priestor spoločnosti BCM až 6.7.2020, namiesto 30.6.2020.

Dokonca aj samotný súd v napadnutom rozsudku na str. 5 v siedmom a ôsmom odseku konštatoval, že „Z faktúry na čl. 304 je zrejme, že spoločnosť BCM dňa 6.7.2020 fakturovala spoločnosti S.P.Q.R. s.r.o. Košice sumu 69.301,32 EUR za prenájom. Z oznámenia o vyporiadaní nárokov pri skončení nájmu na čl. 305 zo dňa 8.júla 2020 je zrejme, že spoločnosť BCM fakturovala spoločnosti BCM riadne nájomné vo výške 69.301,32 EUR za mesiac júl 2020 z dôvodu, že predmet nájmu nebol ku dňu jeho skončenia odovzdaný.“

Vzhľadom na krátenie depozitu zo strany BCM voči SPQR o 1 mesiac z titulu neskoršieho odovzdania priestorov by bol logický postup SPQR voči NESS taký, že by SPQR takisto krátila bezpečnostný depozit voči NESS o výšku 1-mesačného nájomného. Spoločnosť SPQR (obžalovaný) tak však vôbec neurobila a bez udania dôvodu sa rozhodla krátiť NESS celý depozit a nevrátiť jej nič.

Spoločnosť BCM si neprihlásila do konkurzného konania voči spoločnosti SPQR žiadnu pohľadávku, a to ani z titulu náhrady škody, ani zo žiadneho iného titulu.

Ak by spoločnosti BCM škoda skutočne vznikla, tak by ju určite vyčíslila a následne by si túto pohľadávku vymáhala v konkurznom konaní, čo sa však nestalo.

Súd teda založil svoje závery o údajnom spôsobení škody spoločnosťou NESS na svedeckej výpovedi svedkyne F., ktorá bola pravdepodobne najmenej relevantným svedkom v tomto konaní, pretože ona ani spoločnosť BCM nemali žiadny zmluvný vzťah so spoločnosťou NESS a skutočnosť, o ktorých svedčila, sa týkali len právneho vzťahu medzi BCM a SPQR.

Argumenty svedkyne F. o údajnom spôsobení škody z titulu označenia si priestorov logami NESS by eventuálne mali svoje opodstatnenie jedine v prípade, ak by Zmluva o nájme nebytových priestorov č. kRD032AB13 medzi SPQR a NESS vyžadovala, aby spoločnosť NESS po ukončení nájmu vrátila priestory do pôvodného stavu. Zmluva o nájme nebytových priestorov č. kRD032AB13 však takúto povinnosť NESS neobsahovala a ani SPQR ani BCM po ukončení nájmu osobitne nežiadali spoločnosť NESS, aby uviedla priestory do pôvodného stavu, ani nežiadali odstrániť nápisy na stenách ani na kobercoch.

Podľa čl. III. bod 2 predmetnej zmluvy platilo, že:

„Pokiaľ sa Prenajímateľ s Nájomcom nedohodne inak, Nájomca je povinný k dátumu ukončenia tejto zmluvy o nájme predmet nájmu uvoľniť a protokolárne (Protokol o vrátení Predmetu nájmu) odovzdať Prenajímateľovi v stave, v akom ho prevzal s prihliadnutím na obvyklé opotrebenie resp. v zmysle vzájomnej dohody Zmluvných strán.“

Z uvedeného je zrejmé, že spoločnosť NESS si ku dňu ukončenia nájmu, t. j. k 30.6.2020 riadne splnila svoju povinnosť vrátiť priestory spoločnosti SPQR, pričom spoločnosť SPQR podpisom Preberacieho protokolu zo dňa 30.6.2020 na čl. 134 potvrdila, že priestory sú odovzdané bez poškodenia a v súlade s obvyklým opotrebením.

Skutočnosť, že spoločnosť SPQR (obžalovaný) odovzdala tieto priestory spoločnosti BCM až dňa 6.7.2020 a že spoločnosť BCM vtedy voči SPQR spísala nejaký zoznam vád (navyše bez vyčíslenia výšky škody), je pre zmluvný vzťah medzi SPQR a NESS irelevantná. Navyše, SPQR ani nikdy neoznámila NESS, že by mala spoločnosť NESS odstrániť vady, ktoré vytyka BCM, ani to od NESS nepožadovala. Ani BCM, aj keď nemala priamy zmluvný vzťah s NESS, nikdy nežiadala od NESS, aby odstránila vady či nahradila nejakú škodu.

Je preto ťažko pochopiteľné, ako mohol súd v napadnutom rozsudku konštatovať, dokonca s úplnou istotou, že nemá žiadne pochybnosti o tom, že spoločnosti BCM vznikla škoda a že pôvodcom tejto škody je spoločnosť NESS.

Okrem toho, aj v prípade, že sme akceptovali záver o tom, že spoločnosti BCM vznikla nejaká škoda a že túto škodu spôsobila spoločnosť NESS (čo je vzhľadom na vyššie uvedené vylúčené), potom pre akékoľvek krátenie depozitu z titulu spôsobenia škody je nevyhnutné vedieť, aká bola výška tejto škody, aby bol depozit krátený presne o túto sumu.

V prípade vyčíslenia škody by bolo možné uvažovať o tom, že o túto sumu by BCM krátila bezpečnostný depozit voči SPQR a následne, SPQR by o rovnakú sumu krátila bezpečnostný depozit voči NESS.

Ako však bolo uvedené vyššie, spoločnosť BCM túto škodu voči SPQR nikdy nevyčíslila, a preto ani nekrátila voči SPQR bezpečnostný depozit z titulu spôsobenia škody (krátila ho z iného titulu - neskoršieho odovzdania predmetu nájmu zo strany SPQR).

A následne ani SPQR túto škodu nikdy nevyčíslila voči NESS, takže ani SPQR nebola oprávnená krátiť bezpečnostný depozit voči NESS. Spoločnosť SPQR (obžalovaný) sa však rozhodla nevrátiť spoločnosti NESS celý bezpečnostný depozit bez toho, aby uviedla, akú škodu a v akej výške jej spoločnosť NESS spôsobila.

Súd v napadnutom rozsudku (na strane 8 dole a na strane 9 hore) konštatoval, že „Prebiehajúci obchodnoprávny spor medzi žalobcom J. K. K. L. M., správcom úpadcu S.P.Q.R. v konkurze, a žalovaným Business Centrum Moldavská a.s. Košice z dôvodu nevrátenia bezpečnostnej zálohy, je len logickým vyústením objektívne vzniknutej škody priestorov BCM, ktorá ich prenajala spoločnosti SPQR a tá spoločnosti NESS“.

Súd si teda vyhodnotil žalobu medzi správcou konkurznej podstaty a BCM ako dôkaz, ktorý má potvrdzovať, že v priestoroch BCM bola objektívne spôsobená škoda.

Poškodený v tejto súvislosti upozorňuje, že podstata predmetnej žaloby je presne opačná, a to, že žiadna škoda na priestoroch BCM spôsobená nebola, navyše nebola zo strany BCM ani vyčíslená a ani uplatnená (viď vyššie).

Správca konkurznej podstaty totiž podal žalobu voči BCM práve preto, že podľa jeho názoru BCM nebola oprávnená krátiť depozit voči SPQR o sumu 69 301,32 EUR s prísl., nakoľko spoločnosť BCM nebola spôsobená škoda, spoločnosť BCM žiadnu škodu nevyčíslila ani si ju voči SPQR neuplatnila. Dokonca ani obrana spoločnosti BCM v predmetnom konaní nesúvisí s náhradou škody. Procesná obrana spoločnosti BCM je založená na tom, že si vyfakturovala voči SPQR nájomné (nie škodu) za mesiac júl 2020, hoc ani na to nemala podľa zmluvy nárok, lebo zmluva zanikla k 30.06.2020. Správca konkurznej podstaty teda prostredníctvom žaloby žiada BCM o vrátenie sumy 69 301,32 EUR, ktorú si spoločnosť BCM neoprávnene ponechala z bezpečnostného depozitu od SPQR.

Táto žaloba teda v žiadnom prípade nemôže potvrdzovať, že by v priestoroch BCM objektívne vznikla škoda, ale potvrdzuje presný opak, t.j. že žiadna škoda tam nevznikla a ponechanie si tejto sumy zo strany BCM bolo neoprávnené.

Tento dôkaz mal byť teda vyhodnotený ako dôkaz, ktorý potvrdzuje, že prisvojenie si čiastočného depozitu 69 301,32 EUR zo strany BCM voči SPQR bolo neoprávnené, a následne, prisvojenie si celého depozitu zo strany SPQR voči NESS bolo o to viac neoprávnené, v dôsledku čoho vznikla škoda spoločnosti NESS. Napriek tomu to súd vyhodnotil úplne opačne (nesprávne). Z týchto 3 dôkazov je zrejmé, že právne hodnotenie súdu o existencii škody, ktorá mala vzniknúť spoločnosti BCM, je jednak svojvoľné a jednak nepreukázané.

Obžalovaný si bez právneho dôvodu a v rozpore so zmluvou ponechal celý bezpečnostný depozit od spoločnosti NESS, pričom tento depozit bol násobne vyšší, než by mohli byť akékoľvek potenciálne nároky BCM voči spoločnosti SPQR z titulu údajnej škody, ktorá však nikdy nebola vyčíslená ani uplatnená.

Okrem týchto 3 kľúčových dôkazov, ktoré si súd nesprávne vyhodnotil, poukazuje poškodený na to, že súd si vôbec nevyhodnotil iný kľúčový dôkaz predložený poškodeným - a to písomné vyjadrenie poškodeného zo dňa 27.09.2023 (v spise čl. 884 - 921), ktoré poukazuje objektívnu aj subjektívnu stránku trestného činu sprenevery, ktorej sa dopustil obžalovaný v rokoch 2014 - 2020, ako aj na aj spáchanie škody obžalovaným.

V tomto vyjadrení poškodený detailne rozpísal, akým spôsobom si obžalovaný v priebehu rokov 2014 až 2020 bez právneho dôvodu prevádzal finančné prostriedky zo spoločnosti SPQR (ktorých súčasťou boli aj zverené finančné prostriedky od spoločnosti NESS z titulu bezpečnostného depozitu), a to jednak na účty americkej spoločnosti ADAMS (kde bol riaditeľom a pravdepodobne aj majiteľom) na základe faktúr za fiktívne sprostredkovanie nájmu resp. za fiktívny predaj know-how, jednak na svoj súkromný účet na základe údajného vrácania vkladov spoločníkovi. Z tam predložených dôkazov nepochybne vyplýva, že ak by obžalovaný v rokoch 2014 - 2020 nebol robil tieto nezákonné prevody peňazí na svoje účty, mala by jeho spoločnosť SPQR dňa 30.6.2020 na účte dostatok finančných prostriedkov na vrátenie bezpečnostného depozitu spoločnosti NESS, a to v plnej výške. Poškodený má za to, že v dôsledku

konania obžalovaného došlo z jeho strany k prisvojeniu si finančných prostriedkov, ktoré mu boli zverené od spoločnosti NESS, čím spôsobil spoločnosti NESS škodu a naplnil tak všetky znaky trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Ak by teda súd vzal do úvahy tieto skutočnosti uvedené v písomnom vyjadrení poškodeného zo dňa 27.09.2023, a najmä to, že predložených dokladov je zrejmé, že činnosť obžalovaného zameraná na bezdôvodné prevody peňazí z účtu spoločnosti SPQR bola vopred premyslená, sústavná a opakovaná, s cieľom dosiahnuť úpadok tejto spoločnosti a súčasne vlastné obohatenie, nemohol by dospieť k záveru, že skutok nie je trestným činom. V dôsledku toho by nemohol obžalovaného oslobodiť a ani odkázať poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Na záver tejto časti poškodený poukazuje na tvrdenie súdu na strane 8 napadnutého rozsudku na konci prvého odseku, kde súd konštatoval, že:

„Pre majiteľa takéhoto bežného účtu potom logicky vyplýva, vo vzťahu k prijatej finančnej zábezpeke, len povinnosť ponechať na takomto účte zodpovedajúcu sumu na splnenie zmluvnej povinnosti vrátiť zábezpeku pri skončení nájmu.“

Súd týmto reagoval na to, že obžaloba nebola vystavaná správne, ak spáchanie trestného činu sprenevery bolo z pohľadu obžaloby odvodzované (zúžené) len od troch platieb obžalovaného z januára 2016, pretože tých platieb vykonaných z účtu spoločnosti SPQR do ukončenia nájmu bolo ďaleko viac. A keďže prostriedky na účte spoločnosti SPQR splynuli do jednej virtuálnej sumy, nebolo možné identifikovať, že by práve na základe týchto 3 platieb došlo k neoprávnenému prisvojeniu si finančných prostriedkov od spoločnosti NESS určených na bezpečnostný depozit.

Poškodený sa ohľadom tejto skutočnosti stotožňuje so záverom súdu, že k prisvojeniu si finančných prostriedkov NESS nemohlo dôjsť zo strany obžalovaného len troma platbami z januára 2016, ale že k prisvojeniu si týchto finančných prostriedkov došlo až dňa 30.6.2020, keď bol obžalovaný povinný mať na svojom účte zodpovedajúcu sumu na splnenie zmluvnej povinnosti vrátiť zábezpeku pri skončení nájmu. Poškodený upozornil na tieto skutočnosti už vo svojej sťažnosti zo dňa 10.06.2022 proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania (na čl. 129 a nasl.), v ktorej argumentoval, že k spáchaniu sprenevery dochádza až po skončení nájmu, a nie v čase, keď bol bezpečnostný depozit poslaný na účet obžalovaného (ako si to nesprávne vyhodnotila prokuratúra).

Súd teda z pohľadu poškodeného správne aplikoval svoju právomoc, keď rozšíril rozsah skutku nad rámec týchto troch platieb z januára 2016 a možné spáchanie sprenevery posudzoval najmä s ohľadom na nevrátenie bezpečnostnej zálohy (depozitu) v období po skončení nájmu (pozri str. 7 druhý odsek napadnutého rozsudku).

Je však nepochopiteľné, že ak súd rozšíril rozsah skutku, prečo sa následne s týmto rozšíreným rozsahom skutku v napadnutom rozsudku nijako nevyšporiadal.

Inak povedané, ak súd neizoloval skutok len na 3 platby z januára 2016, ale ho (správne) rozšíril až na obdobie do skončenia nájmu, t.j. do 30.6.2020, a súd sám konštatoval, že dňa 30.6.2020 bol obžalovaný povinný mať na účte peniaze na vrátenie bezpečnostného depozitu pre NESS, pričom obžalovaný tieto peniaze na účte nemal a poškodenému ich nevrátil, potom v rozsudku absentuje logická odpoveď súdu na tento stav vo vzťahu k možnému spáchaniu trestného činu obžalovaným a spôsobeniu škody poškodenému.

Súd iba jednoducho konštatoval, že obžalovaný bol povinný mať dňa 30.06.2020 na účte dostatok peňazí pre účely ich vrátenia spoločnosti NESS, ale to, že obžalovaný peniaze v danom čase nemal ani ich poškodenému nevrátil, už súd nijako nevyhodnotil.

Poškodený, ktorý je v rámci odvolacieho konania limitovaný len voči výroku o náhrade škody, je nútený v prípade oslobodzovacieho rozsudku obrátiť sa so svojím nárokom na náhradu škody na civilný proces, nakoľko § 288 ods. 3 Trestného priadku je v tomto exaktný.

Akúkoľvek zmenu ohľadom náhrady škody môže preto poškodený dosiahnuť len v prípade zrušenia oslobodzovacieho rozsudku voči obžalovanému. Poškodený, vedomý si svojho obmedzenia len voči

výroku o náhrade škody, je vzhľadom na vyššie uvedené nútený poukázať aj na skutočnosti svedčiace v neprospech oslobodenia obžalovaného, t. j. na dôkazy preukazujúce jeho vinu, pretože len tak môže dosiahnuť zmenu výroku o náhrade škody.

Týmito skutočnosťami sú práve dôkazy uvádzané poškodeným, ktoré súd vyhodnotil buď nesprávne, alebo vôbec. Ak by súd vyhodnotil tieto dôkazy riadne a v logických súvislostiach, musel by dospieť k záveru, že činnosť obžalovaného napĺňala znaky trestného činu sprenevery, v dôsledku čoho by ho nebolo možné oslobodiť a poškodeného odkázať s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Poškodený si je vedomý, že nie je ambíciou ani úlohou súdov, aby v trestnom konaní nahrádzali civilné konanie, pokiaľ ide o náhradu škody, a že trestné právo má nastupovať len v tom prípade, ak zlyhajú všetky ostatné možnosti, ako konštatuje súd na str. 9 v treťom odseku napadnutého rozsudku. Poškodený si preto uplatnil nárok na náhradu škody v tomto konaní práve z dôvodu, že všetky ostatné možnosti zlyhali, nakoľko obžalovaný úmyselne priviedol svoju spoločnosť SPQR k bankrotu, takže voči nej si poškodený nevymôže nič, a to napriek tomu, že si svoju pohľadávku riadne prihlásil do konkurzného konania voči SPQR.

Ak sa teda súd v napadnutom rozsudku snažil naznačiť, že poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní len z dôvodu urýchlenia alebo uľahčenia si situácie, potom je tento záver v priamom rozpore s tým, že z pohľadu poškodeného zlyhali všetky ostatné možnosti a teda poškodený objektívne nemá inú možnosť, ako dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky, než v trestnom (adhéznom) konaní.

Ak by obžalovaný cielene neprivedol svoju firmu SPQR do bankrotu, ale jednalo by sa o firmu v dobrej finančnej kondícii, mohol by si poškodený vymáhať svoju pohľadávku voči SPQR v riadnom civilnom konaní (bez trestného konania). Vzhľadom však na konkurz spoločnosti SPQR nie je možné podať civilnú žalobu, ale poškodený môže byť uspokojený len z konkurznej podstaty v konkurznom konaní, pričom spoločnosť SPQR nemá žiaden majetok, lebo všetky finančné prostriedky popredvádzal obžalovaný na svoje súkromné účty, takže majetok SPQR nebude stačiť ani len na úhradu odmeny správcu konkurznej podstaty, nieto ešte na uspokojenie poškodeného.

Je preto logické a prirodzené, že vzhľadom na zlyhanie všetkých ostatných štandardných možností, si poškodený musel uplatniť svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, a že si ho uplatnil voči obžalovanému ako konateľovi SPQR, pretože podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka platí, že „Nároky spoločnosti na náhradu škody voči konateľom môže uplatniť vo svojom mene a na vlastný účet veriteľ spoločnosti, ak nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti.“

Obžalovaný spôsobil škodu „svojej“ spoločnosti SPQR tým, že z nej previedol všetky finančné prostriedky na svoj súkromné účty, vid' písomné vyjadrenie poškodeného zo dňa 27.09.2023 (v spise čl. 884 - 921). Poškodený je veriteľom spoločnosti SPQR, nakoľko táto mu bola povinná vrátiť bezpečnostný depozit, avšak nemôže si uspokojiť svoje nároky voči SPQR z majetku spoločnosti SPQR, pretože táto žiaden majetok nemá. V zmysle § § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka je preto poškodený oprávnený uplatniť si svoj nárok na náhradu škody priamo voči obžalovanému ako konateľovi spoločnosti SPQR.

Zo strany poškodeného teda nejde o žiadnu vypočítavosť ani o zľahčovanie si situácie, keď si uplatňuje nárok na náhradu škody v trestnom konaní, ale o jeho poslednú možnosť, ako dosiahnuť nápravu stavu, ktorý mu spôsobil obžalovaný, keďže ostatné možnosti nápravy objektívne zlyhali.

Na základe vyššie uvedených skutočností sa týmto odvolaním poškodený domáha, aby Krajský súd v Košiciach zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ alebo písm. f) Trestného poriadku a aby mu vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku s tým, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému A. B. povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 210 185,70 EUR z dôvodu povinnosti vrátiť bezpečnostnú zálohu (depozit) podľa Zmluvy o nájme nebytových priestorov č. kRD032AB13 zo dňa 15.11.2013.

K dôvodom odvolania prokurátora obžalovaný uviedol, že ide o nepochopenie samotnej podstaty veci. Bezpečnostná záloha bola poukázaná na bežný bankový účet obchodnej spoločnosti obžalovaného, kde, ako správne poukázal prvostupňový súd, splynuli do jednej virtuálnej finančnej sumy a ich individuálna identifikácia nie je možná. V prípade ukončenia zmluvného vzťahu vzniká pre majiteľa

účtu splnenie zmluvnej povinnosti mať na účte zodpovedajúcu čiastku na splnenie zmluvnej povinnosti vrátiť bezpečnostnú zálohu, ktorá skutočnosť však nie je predmetom žalovaného skutku. Poukazovanie prokurátora na ustanovenia Zmluvy o nájme nebytových priestorov z 31. 12. 2015 č. kRD032AB13 týkajúce sa povinnosti prenajímateľa vrátiť nájomcovi bezpečnostnú zálohu považujeme za nenáležité, pretože v tomto smere ide o obchodno-právny vzťah medzi obchodnými spoločnosťami S.P.Q.R. s.r.o. a NESS KE, s.r.o., ktorý nie je predmetom tohto trestného konania.

Z uvedeného pohľadu preto považuje za irelevantné všetky ďalšie dôvody odôvodnenia odvolania prokurátora, ako je „vznik škody pri ukončení nájmu nadmerným opotrebením“, resp. „vrátenie čiastky 75.251,43 Eur spoločnosťou Business Center Moldavská, a.s. na účet S.P.Q.R. s.r.o.“ ako aj „vrátenie vkladu spoločníka na účet vedený na meno B. A.“.

K dôvodom odvolania splnomocnenca poškodenej strany obžalovaný poukázal na záverečný návrh splnomocnenca poškodeného na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22. 11. 2023, ktorý je v zápisnici zaznamenaný stručne, citujem: „uplatňujeme si náhradu škody vo výške 210.185,70 Eur“. Tomuto však predchádzalo dlhšie vystúpenie splnomocnenca poškodeného K. J. L., ktoré by malo byť zaznamenané na zvukovom zázname, obsahujúce jeho vyjadrenia ku skutkovým okolnostiam. Samosudca opakovane viackrát upozornil splnomocnenca poškodeného, že sa vyjadruje ku skutočnostiam, ktoré mu neprináležia, teda ku skutkovým okolnostiam a zavineniu obžalovaného, čo tento opakovane nerešpektoval, a preto musel byť dôraznejšie upozornený, aby sa vyjadroval len k uplatnenému nároku na náhradu škody, čo nakoniec aj lakonicky, ako je uvedené vyššie, urobil. Písomné doplnenie dôvodov odvolania splnomocnenca poškodeného z 22. 12. 2023 o rozsahu 9 strán je obsahovo takmer totožné s jeho písomným Vyjadrením z 27. 09. 2023 o rozsahu 13 strán s 10 prílohami, ktoré však opätovne obsahujú vyjadrenia ku skutkovým okolnostiam predmetnej trestnej veci so záverečným návrhom na zrušenie napadnutého rozsudku s návrhom navrátenie veci na nové konanie a rozhodnutie s tým, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 210.185,70 Eur.

S poukazom na všetky skutočnosti uvedené vo vyjadrení v bodoch 1/ a 2/ navrhol Krajskému súdu v Košiciach aby odvolania prokurátora a splnomocnenca poškodeného podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Na podklade odvolania prokurátora a odvolania splnomocnenca poškodeného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, okresný súd logickým postupom vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach a dospel k záverom s ktorými sa odvolací súd stotožnil, pričom na správnosti týchto záverov nemôže nič zmeniť ani prokurátorom či poškodeným použitá odvolacia argumentácia.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v celom rozsahu poukazuje na dostatočne zistený skutkový stav a na spôsob hodnotenia vykonaného dokazovania, vo vzťahu k otázke viny obžalovaného, ktorý považuje za vecne správny a výstižný do tej miery, že k nemu nemá čo viac uviesť.

Odvolačnú argumentáciu prokurátora krajský súd preskúmal a dospel k záveru, že nie je spôsobilá spochybniť vecnú správnosť úvah a záverov mestského súdu.

Použitie peňažných prostriedkov, ktoré boli prijaté obžalovaným ako bezpečnostný depozit, na platby preukázané vykonaným dokazovaním, nie je možné samo o sebe hodnotiť ako nepochybné a jednoznačné prisvojenie si cudzej veci. Ani zákon a ani dohoda medzi obžalovaným a poškodeným neukladali obžalovanému povinnosť zachovávať depozit až do ukončenia samotného zmluvného vzťahu. V podnikateľskej praxi je bežné, že takéto prostriedky sa ďalej používajú na obchodnú činnosť subjektu a až v okamihu, keď nastane povinnosť ich vrátenia je zodpovednosťou povinného subjektu mať k dispozícii zodpovedajúci objem prostriedkov na ich použitie za účelom splnenia svojej povinnosti. Teda s úvahami prokurátora sa súd nestotožnil a v tejto otázke zastáva rovnaký názor ako mestský súd v tom, že až v čase skončenia nájmu a vzniku povinnosti vrátiť depozit môže nastať moment prisvojenia si cudzej veci, avšak aj v tomto prípade je potrebné posúdiť, či ide o úmyselné prisvojenie si cudzej veci v trestnoprávnej rovine, alebo len nesplnenie zmluvnej povinnosti, či už z neobčinnosti alebo aj úmyselne. Takýto prípad si preto vyžaduje náležité posúdenie všetkých okolností daného prípadu, individuálne od prípadu ku prípadu, pričom pre zodpovedné posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti nemožno hodnotiť len to, či došlo k vráteniu peňažných prostriedkov a ako boli použité. V prípade, že neboli vrátené a boli použité na niečo iné nemožno automaticky z uvedeného vyvodiť záver o spáchaní trestného činu. Aj keď prokurátor poukazuje na konkrétne ustanovenia zmluvného dojednania, nevyplýva z nich povinnosť uchovávať depozit neporušený v celom rozsahu po celý čas existencie zmluvného vzťahu pre účely jeho použitia resp. vrátenia.

Je pravda, že BCM pri preberaní predmetu nájmu od SPQR zistila škody na predmete nájmu nad bežný rámec opotrebenia, avšak náhradu týchto škôd nežiadala. Uvedené však nemusí byť zákonite a nevyhnutne dôkazom toho, že škoda na zariadení nevznikla, pretože teoreticky BCM mohla mať aj iný dôvod, pre ktorý si náhradu škody neuplatnila a to ani v konkurznom konaní. Pohybujeme sa totiž v rovine civilnoprávných vzťahov a preto súd rešpektuje slobodnú vôľu subjektov pri využívaní a uplatňovaní svojich práv, pričom spôsob, akým mal súd prvého stupňa za preukázaný vznik škody pre potreby rozhodovania o predmete tohto trestného konania s ohľadom na kontradiktórnu povahu procesu dokazovania považuje súd za náležitý a dostatočný.

Ani zo skutočnosti, že obžalovaný mal k dispozícii prostriedky predstavujúce zálohu vyplatenú od BCM za skončený nájom, z ktorého bola zrazená len suma nájomného za jeden mesiac, z dôvodu oneskoreného odovzdania predmetu nájmu, nestačí na uznanie viny, nakoľko svedčí jedine o tom, že obžalovaný mal po skončení nájmu s poškodeným k dispozícii prostriedky, ktoré mohol použiť na vrátenie depozitu poškodenému, teda aj keď minul pôvodný depozit, mal prostriedky na vrátenie depozitu a navyše v čase keď použil pôvodné prostriedky depozitu, mohol celkom oprávnene očakávať, že v čase vzniku povinnosti vrátiť zábezpeku poškodenému, bude mať dosť prostriedkov na jej vrátenie z prijatia depozitu od BCM a preto nemusel po celý čas si ponechávať prostriedky poškodeného ako depozit na účte, čo tiež do istej miery spochybňuje možnú úvahu o prisvojení si cudzej veci.

Vo vzťahu ku argumentácii poškodeného odvolací súd udáva, že pokiaľ ide o spochybňovanie vzniku škody na predmete nájmu existenciou iného preberacieho protokolu je potrebné konštatovať, že samotný preberací protokol nebol jediným dôkazom, ktorým mal súd za preukázané vznik škody na zariadení. Bola tu ešte výpoveď svedkyne F. a ňou predložená fotodokumentácia, ako aj preberací protokol medzi BCM a SPQR. Navyše, ak by sme aj vykonali a sprocesnili tento preberací protokol na čl. 134, na ktorý poukazuje poškodený, vznikla by situácia dvoch protichodných dôkazov, pri ktorých vyhodnotenie ich pravosti by bolo sťažené napríklad aj cestou znaleckého skúmania, keďže v jednom prípade ide o fotokópiu. Uvedený dôkazný stav by musel súd vyhodnotiť ako stav skutkových pochybností, na ktorý by musel aplikovať zásadu in dubio pro reo a prikloniť sa k verzii pre obžalovaného najpriaznivejšej, kedy by muselo byť uznané, že škoda vznikla. Na okraj tejto problematiky je nutné poukázať na kontradiktórny charakter dokazovania, v rozpore s ktorým odvolací súd nepostrehol náležitú procesnú aktivitu od príslušných procesných strán a navyše nechcel situovať mestský súd do pozície vyhľadávacieho orgánu.

Poškodený spochybňuje záver o vzniku škody aj tým, že napáda presvedčivosť a dôveryhodnosť svedkyne F. tým, že svedkyňa a ani spoločnosť BCM nemali žiadny vzťah ku poškodenej spoločnosti. Uvedené je pre zhodnotenie dôkaznej hodnoty danej výpovede irelevantné a dôkazná hodnota tejto

výpovede nie je touto skutočnosťou v ničom znižovaná. Svedkyňa, aj keď nie je v žiadnom vzťahu ku poškodenej spoločnosti, mohla objektívne vnímať rozhodujúce skutočnosti a podať o nich svedectvo.

Spochybňovanie záznamu o poškodení spísaného medzi BCM a SPQR rovnako neobstojí. Rovnako ako nevyčíslenie škody zo strany BCM a SPQR. Záznam o poškodení medzi BCM a SPQR nie je jediný dôkaz, ale len podporuje ďalšie vykonané dôkazy, ktoré vo vzájomnej súvislosti vytvárajú dostatočný podklad pre uznanie vzniku škody.

Otázka vyčíslenia škody a forma jej náhrady resp. otázky bežného opotrebenia a vrátenia nehnuteľnosti do pôvodného stavu sú okolností, ktoré prekračujú rámec dokazovania nevyhnutného pre rozhodnutie o obžalobe prokurátora, ako aj rozsah napádania rozsudku zo strany poškodeného, ktorý je oproti prokurátorovi výrazne limitovaný. Súd uznáva argumentáciu poškodeného, že snaha o dosiahnutie zmeny výroku o škode je tesne prepojená s otázkou preukázania viny, avšak v tomto smere už poškodený preberá na seba postavenie prokurátora. Obžalovaný bol prvostupňovým súdom oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a poškodený bol so svojim nárokom odkázaný na civilný proces, kde si môže uplatňovať ochranu svojich práv.

Poškodený nesúhlasí ani so závermi a hodnotením, ku ktorým mestský súd dospel vo vzťahu ku prebiehajúcej sporu medzi správcou konkurznej podstaty a BCM. Podľa poškodeného uvedený spor len potvrdzuje, že aj podľa názoru správcu konkurznej podstaty úpadcu SPQR škoda na zariadení nevznikla a depozit mal byť vrátený úpadcovi SPQR od BCM. Z uvedeného logicky vyplýva, že aj depozit poškodeného mu mal byť vrátený od obžalovaného. Aktuálne mestský súd v trestnom konaní vyhodnotil existenciu tohto civilného konania v súlade so zvyškom vykonaného dokazovania, tak ako vyplývala z ostatných dôkazov. Ide o spor, ktorý v súčasnej dobe prebieha na súde, tzn. že táto otázka je sporná, pričom nemožno vylúčiť, že správca plniac si svoju povinnosť konať v najlepšom záujme veriteľov síce podal návrh, avšak uvedené ešte nemusí znamenať jeho dôvodnosť a oprávnenosť. Ide o spor a teda s konečnou platnosťou ešte len bude rozhodnuté.

Poškodený poukazuje aj na celý rad ďalších skutočností, ktoré majú preukazovať, že konanie obžalovaného bolo, resp. by malo byť súčasťou väčšieho a po dlhší čas trvajúceho sofistického konania zameraného na podvodný úpadok a vlastné obohatenie, čo rozhodne už neprináleží hodnotiť súdu v konaní, ktoré začína podaním obžaloby prokurátora a v ktorom sa uplatňuje obžalovacia zásada. Súd nie je vyšetrovací orgán a ani orgán činný v trestnom konaní. Preskúmanie poškodeným tvrdených skutočností si vyžaduje komplexné vyšetrovanie v zákonom stanovenom postupe. Objektívne nemožno žiadať od súdu ako nezávislého orgánu súdnej moci, aby na návrh poškodeného objasňoval ďalšiu trestnú činnosť obžalovaného, nakoľko uvedené nie je v jeho právomoci a takýmto postupom by suploval činnosť iných štátnych orgánov do právomoci ktorých zákon zveruje odhaľovanie a objasňovanie ekonomickej trestnej činnosti a jej páchatelov.

Pozornosť poškodeného sa sústreďuje aj na názor mestského súdu, že nielen platbami identifikovanými v obžalobe došlo k použitiu poskytnutého depozitu a že k prisvojeniu došlo až 30.6.2020. Napriek tomuto názoru mestský súd, z pohľadu poškodeného, absolútne nepochopiteľne dospel k záveru o nevine obžalovaného. V reakcii na uvedené odvolací súd uvádza, že s názorom a závermi mestského súdu sa stotožnil. Mestský súd jasne vysvetlil spôsob svojho hodnotenia skutkového stavu, pričom samozrejme až do okamihu vzniku povinnosti vrátiť depozit, nemožno hovoriť o prisvojení prostriedkov na účte a za ďalšie ťažko jednoznačne konštatovať, že len konaním spočívajúcim v inkriminovaných troch platbách došlo k odčerpaniu celého inkriminovaného depozitu. Uvedené úvahy, akokoľvek správne však nevedli k záveru o vine obžalovaného, nakoľko ako to ustálil aj mestský súd, zmluvne dojednaná podmienka vrátenia depozitu nebola splnená v dôsledku toho, že sa preukázalo spôsobenie škody na predmete nájmu poškodeným.

Poškodený v závere svojho odvolania vysvetľuje, prečo trestné konanie je pre neho posledným, krajným prostriedkom ochrany jeho nároku a ako iné, štandardné civilnoprávne prostriedky boli v jeho prípade neúspešné. V prvom rade sa žiada uviesť, že z dôvodu oslobodenia obžalovaného, o nároku poškodeného súd obligatórne musel rozhodnúť tak, že poškodeného odkázal na civilný proces. Ustanovenie § 135a ods. 5 ObZ, na ktoré poukázal poškodený, by bolo možné aplikovať za splnenia predpokladu, ak by bolo pozitívne rozhodnuté o vine obžalovaného. Za daných okolností objektívne nebolo možné rozhodnúť o nároku poškodeného inak, než ako to učinil mestský súd.

V odôvodnení napadnutého rozsudku mestský súd poukazuje na vadu vyhláseného rozsudku spočívajúcu v nerozhodnutí v zmysle § 288 ods. 3 Tr. por. o odkázaní poškodeného na civilný proces, čo sám konajúci súd označuje za nezákonnosť, avšak napriek uvedenému priznal poškodenému právo na podanie opravného prostriedku. Odvolací súd venoval pozornosť pochybeniu, na ktoré upozornil mestský súd, avšak na základe spisového materiálu, konkrétne zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 22.11.2023 a zvukového záznamu, ako aj vyhotovenia prvopisu nezistil uvádzané pochybenie. Podľa zvukového záznamu súčasťou vyhláseného rozsudku je aj výrok v zmysle § 288 ods. 3 Tr. por., ktorý je zachytený aj v zápisnici. Prvopis, ako aj ďalšie vyhotovenia rozsudku predmetný výrok obsahujú, preto súd nevidí opodstatnenosť danej vady.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.